

ODSTÍNY ŽIVOTA 2

HODNOTA KRVE

LUSY ADAMS

Odstíny života 2

HODNOTA KRVE

Lusy Adams

1. BOD MRAZU

„To by stačilo.“

Matt se zvedl z lavičky přiřazené ke stěně tělocvičny a připojil se ke mně na žíněnce. Nespokojenost z něj sálala na míle daleko.

Ignorovala jsem ho a dál bušila do boxovacího pytle. Po zádech mi stékaly studené čůrky potu a namáhané ruce mě neskutečně bolely, ale nemohla jsem přestat. Potřebovala jsem aspoň trochu ulevit vzteku, který se ve mně poslední týdny hromadil.

„Stojíš si na vedení, hvězdo?“

„Dej. Mi. Pokoj.“ Slova jsem oddělovala údery. Napřáhla jsem se k další ráně. Matt mě popadl za zápěstí a můj pohyb zastavil.

„Řekl jsem dost.“ Temně zelené oči se mu leskly směsicí podráždění a obav, jeho tón nenechával místo pro dohady.

Vytrhla jsem se mu. Přestože byl o víc jak půl hlavy vyšší, aspoň dvacet kilo svalové hmoty těžší a díky dvěma dekadám tréninku by se mnou snadno vytřel podlahu i poslepu, nehodlala jsem se od něj nechat komandovat. „Jsem v pohodě.“ Ta věta mě pálila na jazyku jako kyselina. Byla jsem hodně věcí, ale v pohodě ani trochu.

Sjel pohledem k mým rukám. Klouby jsem měla rozedřené do krve. „Ne, to nejsi.“

Ponoukala jsem svoji léčivou magii, aby si pospíšila, a o vteřinu později byla moje kůže zase neporušená. Významně jsem na něj zamávala prsty. „Spokojený?“

„Že se ti rány hned zahojí, neznamená, že by sis je měla zbytečně způsobovat.“

„Fajn.“ Popadla jsem ze země dýky, co mi před čtvrt rokem daroval Gabe jako náhradu za zbraně, o které jsem přišla během zpackaného lovu na ghúla, a ustoupila stranou. Předvedla jsem sérii cvičných výpadů. „Jestli mě hodláš jen buzerovat, můžeš si dát odchod. Nepotřebuju chůvu.“

„Očividně ano. Pořád se přepínáš.“

Zastavila jsem se v polovině pohybu a nevěřicně se zasmála. „Najednou ti to vadí? Není to tak dlouho, co ses ze mě během tréninků opakovaně pokoušel vydržít duši.“

„To nemůžeš srovnávat, předtím jsi byla...“

„Co?“ vyštěkla jsem. Měla jsem plné zuby toho, jak se mnou najednou všichni jednali v rukavičkách. „Neležím na smrtelné posteli! Je to blbá bolest hlavy!“

„To jsi tvrdila i minulý týden – těsně předtím než jsi omdlela.“

„Nic to není,“ trvala jsem na svém, přesvědčení z mých slov ale zmizelo.

Tvář mu zněžněla. „Možná bys měla zajít za Liamem a ujistit se...“

„Ne.“ Nehodlala jsem toho náfuku prosit o pomoc. Bohové mě sice přivedli zpět k životu a nazývali mě Spasitelkou, což v překladu očividně znamenalo, že jsem za ně měla dělat špinavou práci, ale během mého posledního setkání s Liamem jsem jim dala ultimátum. Nemohla jsem vystát, jak se mi pořád pletli do života, tak jsem si vydupala, aby se ode mě a mých přátel drželi dál, pokud o svoji levnou pracovní sílu nechtěli přijít. Moje požadavky sice splnili, ale

nepochybovala jsem, že mě ta vzpoura přijde ještě hodně draho. „Nepotřebuju ho.“ Odvrátila jsem se a pokračovala ve cvičení.

„Chováš se jak malá.“

Ztuhla jsem, jak něco uvnitř mě přeskočilo, a veškerá moje racionalita vyletěla z okna. Pevně jsem sevřela jílce dýk a velice pomalu a cíleně je odložila na zem, abych si zabránila je po Mattovi hodit. „Mám právo být naštvaná. Nutíte mě sedět doma a houpat nohama, i když jsem úplně v pořádku.“

„Poslední dva týdny to s tebou bylo jak na horské dráze. Nemusíš se vrhat do boje, sotva se ti udělá líp.“ Jeho hlas zůstával mírný a konejšivý a to mě vytáčelo ještě víc. „Odpočiň si. Svět se nepřestane točit, když si vezmeš na chvíli volno.“

„Jsi si tím jistý?“

To rýpnutí, kyselé a zatraceně dobře mířené, ho vyvedlo z rovnováhy. Mlčel a soudě podle jeho výrazu se v duchu proklínal, že o tom začal. Nakonec rádoby znuděně pokrčil rameny. „Jestli ti na tvém úkolu tak záleží, možná by ses namísto trucování měla věnovat přípravám. Zdejší knihovna je napěchovaná potencionálně užitečnými informacemi.“

„Takže mám zůstat hezky v teple a bezpečí a číst si, zatímco vy silní chlapi běháte po venku a riskujete životy pro věc, která se vás netýká? Nebo mi vážně chceš tvrdit, že šli kluci vymýtat ducha z muzea?“

„Samozřejmě že šli. Nick s námi cvičí přes dva měsíce, byl nejvyšší čas vrhnout se na praktickou výuku. Nic bezpečnějšího než ducha pro něj do začátku nenajdeme.“

Řekl to tak přesvědčivě. Nebýt napětí, které se mu usadilo v ramenou, sežrala bych mu to i s navijákem. „Co v tom muzeu dělají doopravdy?“

„Máš zalehlé uši? Zrovna jsem řekl, že vymýtají ducha.“

„A dál?“

Několik dlouhých vteřin jsme si upřeně hleděli do očí v tichém souboji vůlí. Matt si rezignovaně povzdechl. „Gabe zjistil, že tam vystavují starověkou destičku, která popisuje uzavírání smluv s Dáblem. Údajně tam stojí, jak ho kontaktovat.“

Můj hněv vystřídala ledová prázdnota. „Kolikrát vám budu muset opakovat, abyste se do toho nepletli? Je to můj boj. Nedokážete mě před tím ochránit.“

„Nemůžeš nás vinit, že se o to pokoušíme. Na jednu malou zombie sis ukousla hodně velké sousto.“

„Nevybrala jsem si to.“

„Já vím.“ Rukou si frustrovaně prohrábl světle hnědé vlasy. Když jsem ho poznala, měl je střižené nakrátko, ale od té doby mu slušně narostly, kroutily se na všechny strany a spadaly mu do čela. Líbilo se mi to. Kudrlinky zjemňovaly jeho velký nos a výraznou bradu. „O to víc ti chceme pomoci.“

„I Mikayla?“

Koutky úst mu zacukaly. „Není tak špatná, jak si myslíš. Jen tě prostě nemá ráda.“

Antipatie byly oboustranné. „Kde se vůbec naše drahá čarodějka fláká?“ zeptala jsem se spíš proto, že jsem potřebovala změnit téma, než že by mě to zajímalo. „Už pár dní jsem ji neviděla.“

„Není doma. Hned po Jamieho narozeninách odjela.“

Při té vzpomínce jsem se zašklebila. V našem světě nebylo moc důvodů k veselí, takže i když Jamie několikrát zdůraznil, že si žádnou oslavu nepřál, stejně jsme mu ji uspořádali. Nešlo o nic velkého, jen naše nesourodá skupinka a *velká* spousta alkoholu. Kocovinu jsme všichni měli ještě tři dny potom. „Zdálo se mi, že v kumbálu chybí koště. Letěla si sehnat nějaké panny, co by mohla za úplňku obětovat?“

„Mně tvrdila, že jede navštívit bráchu, ale tvoje možnost k ní sedí víc.“

„Netušila jsem, že má bratra.“

Věnoval mi pohled, který si schovával pro příležitosti, kdy jsem řekla něco nanejvýš tupého. „Sotva spolu prohodíte dvě slova. Pochybuju, že vůbec znáš její příjmení.“

„Kuřínožka?“

„Williamsová, ale hezký pokus.“

„Značím si. Ještě něco, co bych měla vědět?“

„Určitě spousta věcí, ale většinu nevím ani já. Mikayla je dost... uzavřená.“

„Není jediná.“

„To říká ta pravá.“

„Znáte moje tajemství.“

„Známe *jedno* z nich.“

„Žádné další nemám.“

„No tak, hvězdo. Neřekla jsi nám o sobě nic kromě toho, že jsi Spasitelka. Co přesně to ale znamená? A proč zrovna ty? Musí existovat důvod, proč si tě bohové vybrali.“

„Údajně jo, ale odmítají mi ho prozradit.“

„Třeba jen nekladeš správné otázky.“

Ta debilní poznámka ve mně znovu rozdmýchala hněv. Pevně jsem semkla rty, abych si zabránila začít křičet. Moc to nepomohlo. Hlas se mi i přes moje nejlepší snahy trásl. „Vážně myslíš, že jsem se nesnažila? Že nechci zjistit, proč mi zničili život?“

„Přivedli tě zpět,“ namítl. Nic nechápal. „Život ti nezničili, vrátili ti ho.“

„Přesně! Umřela jsem, Matte! Vykrvácela jsem ve špinavé uličce, zatímco mě muž, se kterým jsem chtěla strávit zbytek života, zoufale svíral v náruči.“

Hrudník se mi křečovitě stáhl prudkým přívalem bolesti. Scottova zlomená tvář byla to poslední, co jsem před smrtí spatřila. Když mě bohové přitáhli zpátky a vhodili do světa, kde jsem skoro tři roky neexistovala, musela jsem se rychle smířit s myšlenkou, že byl naší epické lásce konec. Docela se mi to dařilo, jenže pak jsem na něj shodou kruté náhody loni na Vánoce narazila. Klečel před mým hrobem a vyznával mi lásku, neschopen pohnout se dál. Pohled na něj mi připomněl, jak snadné věci bývaly. Chtěla jsem zpátky svůj předchozí život i to hluboké spojení, které jsme měli. Na vteřinu jsem ho získala – když na Scotta zaútočil upír a já ho zachránila. Přestože jsem ho té noci nakonec nechala jít a s trochou pomoci od Liama

zajistila, aby na naše setkání zapomněl, pořád číhal hluboko v mém srdci, první a poslední láska mého života.

Matt se opatrně dotkl mojí paže a vytrhl mě z temných myšlenek. „Pamatuješ si, co bylo pak?“

„Netuším, co se děje po smrti, jestli se ptáš na tohle. Nevím, jestli je nebe nebo peklo nebo jak to celé funguje. Ale návrat mezi živé stojí za houby.“

„Bolelo to?“

Pokud pominu tu část, kdy jsem se probudila v rakvi a zdevastovala si ruce snahami probít se ven? „Fyzicky ne, ale emocionálně to bylo... zdrcující. Uvědomila jsem si, o co všechno jsem přišla. A že moje smrt ve velkém měřítku nic neovlivnila. Svět se pohnul dál stejně jako všichni lidé, které jsem znala. Stala se ze mě vybledlá vzpomínka, přízrak toužící po něčem, co nikdy nemůže získat zpátky.“ Hořce jsem se ušklíbla. Oči mě pálily a skrz knedlík v krku se mi těžko mluvilo, ale odmítala jsem na sobě dát znát, jak moc mě můj drobný výlet do minulosti zasáhl. „Takže peklo asi přece jen existuje. A nejspíš ani nemusíš být mrtvý, abys tam mohl skončit.“

Na okamžik zavládlo ticho, temné a tíživé. Pak si mě Matt přitáhl do náručí a pevně mě objal. „Už nejsi sama,“ zamumlal, tvář napůl pohřbenou v mých vlasech. Jeho hlas překypoval něžností, jeho náručí vonělo domovem. „Nedokážeme ti vrátit, o co jsi přišla, ale můžeme ti pomoci vybudovat něco nového a možná i lepšího. Jen nám to musíš dovolit.“

Přitiskla jsem se k němu ještě víc. Když jsme se v lednu seznámili, nevykročili jsme dobrou nohou – přerazila jsem mu nos a on mi za to

týdny poté dával pořádně do těla během tréninků. Všechen ten čas, co jsme spolu nuceně strávili, nás ale navzdory našim nejlepším snahám sblížil. Ted' byl mým nejlepším přítelem, učil mě, smál se se mnou, a když bylo potřeba, utěšoval mě.

Trochu jsem se od něj odtáhla, abych mu viděla do obličeje. „Díky.“

„Za co?“

„Že jsi.“

Pousmál se a palcem mi z tváře setřel zbloudilou slzu. Ten letmý, nevinný dotek mě zahřál až do konečků prstů. Najednou jsem si bolestivě dobře uvědomovala, jak blízko stál. Jeho tělo bylo horké a žádoucí, v očích se mu převalovalo cosi tak vřelého, že jakákoli jiná holka by touhle dobou omdlévala rozkoší. Já byla proti jeho kouzlu imunní. Jo, úplně. Tvrdost jeho svalů pod mýma rukama se mě ani v nejmenším nedotýkala.

Palcem něžně zkopíroval linii mojí čelisti. „Všechno v pohodě, hvězdičko? Mám dojem, že jsi přestala dýchat.“

Vrazila jsem si mentální facku. Byl to Matt, proboha. Co chvíli jsem se potýkala s jeho hloupými narážkami a pokusy dostat se mi do kalhotek. Tohle byl jen další normální den. Neměla jsem důvod se vzrušovat.

Než jsem mohla odpovědět, z chodby k nám dolehly hlasy. Matt mě okamžitě pustil a o krok ustoupil vteřinu předtím, než se dveře do tělocvičny otevřely. Zřejmě nestál dost daleko, protože Gabe se při pohledu na nás zarazil. Žíla na krku mu nebezpečně naběhla. Jamie, Mattův mladší bratr, si toho taky všiml. Rýpnutím lokte ponoukl

Nicka, který je doprovázel, aby nezastavoval. Kluci se kolem Gaba spěšně protáhli do místnosti, zamumlali naším směrem pozdrav a utekli do zbrojnice.

Gabe překonal zbylou vzdálenost k nám a probodl Matta pohledem, modré oči potemnělé hněvem. Přestože byl o pár centimetrů menší než on, nějak se na něj zvládal dívat z patra.

„Měl jsi dohlížet, aby odpočívala.“ Jeho jindy melodický britský přízvuk zněl nezvykle ostře. „Tak proč vypadá, že zrovna uběhla maraton?“

„Víš, jak umí být paličatá. Co jsem měl dělat, připoutat ji k posteli?“

„Jako kdyby ti to vadilo.“

„Jdi někam, Moseley.“

„Jak můžeš...“

Zhluboka jsem se nadechla, abych se uklidnila. Nesnášela jsem, když se o mně bavili, jako kdybych tam nebyla. Ještě víc mě ale vytáčelo, když se za mě snažili rozhodovat. Potlačila jsem nutkání je oba seřvat do kuličky, protože by to stejně nemělo smysl, sebrala ze země svoje dýky a zamířila do zbrojnice. Ti dva tupci si nejspíš ani nevšimli, že jsem odešla, naplno ponořeni do další z jejich nesmyslných hádek.

Zastrčila jsem si dýky za pas a opřela se o futro dveří, mlčky sledovala, jak Jamie s Nickem čistili svoje zbraně a odkládali je na patřičná místa. Nick už dávno nebyl ten vychrtlý, vyděšený kluk, kterého jsme zachránili ze zajetí démonů, co mu zavraždili matku. Nejen že díky týdnům tvrdého tréninku nabral pár kilo svalů, taky se

začínal pohybovat a přemýšlet jako pravý lovec. Pořád měl chlapecké rysy, ale z tváře se mu ztratila dětská naivita. Nebýt jeho nevyčerpatelného elánu a věčně rozčepýřených tmavých vlasů, zapomněla bych, že mu bylo teprve čtrnáct. Oprava: skoro patnáct. Brzy bude mít narozeniny, jak nám rád a otravně často připomínal.

Ani Jamiemu bych jeho věk netipovala. Štíhlý, asi sto osmdesát centimetrů vysoký, se světlými vlasy sčesanými z čela a staženými do kratičkého culíku na zátylku vypadal jako kterýkoli mladý kluk – dokud jste se mu zblízka nepodívali do obličeje. S Mattem sdíleli výraznou bradu a nos, ale Jamieho tvář byla vždy vážná a příliš dospělá. Minulý týden oslavil teprve jednadvacet, už si ovšem vytrpěl víc než většina lidí za celý život. Připomínku posledních z těch hrůz, kdy ho znovu zajal vlkodlak Ewan, který jemu a Mattovi před lety zabil rodiče, viděl každý den v zrcadle. Levé oko, o které ho Ewan připravil, sice nahradilo oko umělé, jeho barva ale neladila s tím pravým, bylo spíš hnědé než temně zelené. Zato dokázalo prohlédnout magické iluze, nebo to aspoň tvrdila Mikayla, která mu ho obstarala. Netušila jsem, jestli to byla pravda, ale když se na mě teď Jamie díval, měla jsem pocit, že mi viděl až do žaludku.

Ta myšlenka se mi vykourila z hlavy, když jsem si všimla temné skvrny na Nickově rukávu. „Hej, padawane. Krvácíš.“

Nick se ani neobtěžoval si zranění prohlédnout. „Je to jen škrábanec.“

„To posoudím já. K noze, ať se můžu podívat.“

Jako správný puberták si cosi zahuhlal pod nosem, ale poslechl. Stanul přede mnou, a protože jsme byli prakticky stejně vysocí, měla

jsem mu vidět do očí. Jenže on je upíral na svoje boty, jako by nikdy neviděl nic zajímavějšího než ošoupané tenisky.

Rána na jeho tricepsu byla dlouhá a zubatá, ale skoro nekrvácela. Někdo už ho ošetřil. „Co se ti stalo?“

Znovu cosi zamručel.

„Když mluvíš, musíš otvírat pusu, kluku.“

Ošil se a střelil tázavým pohledem po Jamiem, který se dál věnoval čištění zbraní. Kdyby nad hlavou mával transparentem ve snaze upozornit mě, že se něco dělo, vyšlo by to nastejno.

„Vyklop to.“

„Do toho,“ pobídl ho Jamie. V mojí přítomnosti pořád mluvil dost sporadicky, ale už mě tolik nešokovalo slyšet jeho hlas. „Dřív nebo později se to stejně dozví.“

Nick nejistě přešlápl, ale spustil. „Když jsme odcházeli z muzea, narazili jsme na skupinu upírů, kteří si brousili zuby na nějakou opilou holku. Gabe mi poručil, abych se od boje držel dál, ale... Chtěl jsem pomoci. Skoro jsem jednoho dostal, jenže pak mi podjela noha na nějaké břechce a...“ Znovu sklonil bledě modré oči k zemi, rudý jako rak.

„Spadl a napíchl se na vlastní zbraň,“ dokončil Jamie, když se k tomu Nick neměl. V hlase mu zazníval náznak těžko potlačovaného pobavení. Za jiných okolností by mi to asi taky přišlo vtipné, ale dneska mě to jen vytočilo. Gabe měl mít víc rozumu, než se pouštět do křížku se skupinkou upírů s Nickem za zadkem.

„Jestli mi chceš vynadat, tak Gabe už to udělal,“ vychrlil Nick, zřejmě vyplašený mojí dlouhou odmlkou.

Neměl se čeho bát. Na něj jsem našťvaná nebyla. „Budiž ti to ponaučením, že se nemáš plést do rvaček, na které nejsi připravený. Teď hybaj do postele, ráno tě čeká trénink, očividně před sebou máme ještě hodně práce. V sedm na značkách.“

Jeho zasténání bylo projevem nejčistšího zoufalství. „Sedm není ráno, ale hluboká noc!“

„Neremcej a padej.“

Ztuhla jsem, když se těsně za mnou ozval Gabe. Jeho tón zůstával lehký, ale něco v jeho obličejí muselo Nicka varovat, aby ho nepokoušel, protože bez řeči odešel. Jamie ho rychle následoval.

Počkala jsem, dokud nebyli kluci z doslechu, a obrátila se na svého přítele. Ruce jsem si založila na prsou, abych ochránila srdce před jeho smířlivým výrazem, kterým se mě snažil uchlácholit.

„Byla to hloupá náhoda, láska. Kdybych tušil, že narazíme na upíry, nikdy bych ho s sebou nevzal.“

„Měla jsem jít s vámi.“

„O pár upírů se s Jamiem dokážeme postarat i poslepu. Kdyby se nám Nick nepletl pod nohy, ten poslední by nikdy neutekl...“

Tak on jim navíc jeden zdrhnul? Neuvěřitelné. „O tom nemluví.“

Tváří se mu mihlo podráždění. „To je pro něj fyzicky nemožné držet jazyk za zuby?“

„Matta z toho vynech. Tvrdil jsi, že do toho muzea jdete kvůli Nickovi.“

„Nechtěl jsem ti dávat plané naděje.“

Debilnější výmluva ho nenapadla? „Zjistili jste aspoň něco?“

Zavrtěl hlavou. „Byla to další slepá ulička.“ V hlase mu jasně zaznívalo selhání. „Ta deska zmiňovala jen klasické povídačky o křižovatce, nic užitečného.“

Jak jinak. Už měsíce jsme se honili za přeludy a pokoušeli se vystopovat Ďábla, mého úhlavního nepřítele, kterého jsem podle nějakého prastarého proroctví měla porazit a rozhodnout tak válku dobra se zlem. Pokaždé, když se zdálo, že se na nás usměje štěstí a posuneme se o krok blíž k cíli, naše snahy vyšly naprázdno a my se vrátili na začátek. Byla jsem příliš vyčerpaná, abych z našeho přetrvávajícího neúspěchu ještě dokázala být zklamaná.

„Možná je to znamení,“ odušil Gabe. „Celou dobu se snažíme získat informace, které by ti pomohly v boji s Ďáblem. Už jsme ale nezházeli, že ten boj vůbec nemusí přijít. Pokud na sebe přestaneš upozorňovat, nezjistíš, že existuješ.“ Snažil se znít nezaujatě, ale jiskřička naděje v jeho očích mi neunikla. Poslední dobou jsem ji moc často nevidala. Chyběla mi. Přesto jsem ji musela rozdrtit.

„Bohové mi nikdy nedovolí se před ním schovat.“

S těžkým povzdechem mě vzal za ruce, palci mě hladil po kloubech prstů. „Já vím, promiň. Jen se snažím... To je krev?“

Následovala jsem jeho pohled a v duchu zaklela, když jsem si všimla zaschlých rudých šmouh na hřbetech mých rukou. „Trochu jsem se odřela při boxování.“

Pustil mě jak horký brambor. Věděla jsem, co bude následovat. Vnímala jsem jeho narůstající podráždění stejně dobře jako svoje vlastní. „Do pekla, Alex. Slíbila jsi, že svoji moc budeš používat pouze v nezbytných případech.“

„Byly to jen odřené klouby.“

„Dneska. Minulý týden to byla naražená žebra a zlomené zápěstí. Týden předtím zas vymknutý kotník a bodná rána do břicha. Není divu, že ti poslední dobou bylo pod psa. Přetěžuješ se.“

„Nezačínej s tím zase.“

„Promiň, že se tě snažím udržet naživu.“

„Na to už je trochu pozdě.“

Jeho zlost se rozplynula. Tvář mu zahalil stín smutku, soucitu. Dělal se mi z toho špatně. Nepotřebovala jsem, aby mě litoval, ani aby na mě bral speciální ohledy. Nebyla jsem rozbitá. „Alex...“

„Jdu spát. Jsem unavená.“ Nemluvě o tom, že mě zase třesla hlava.

Obrátila jsem se k němu zády a vykročila pryč. Část mě, ta, kterou nezmítal vztek, si přála, aby mě zastavil a pokusil se ten svinčík mezi námi urovnat. Ani to nezkusil.

2. Z BLÁTA DO LOUŽE

Probudila jsem se s nezvykle dobrou náladou. Vydržela mi přesně pět vteřin, než jsem vedle sebe nahmatala prázdnou postel. S Gabem jsme byli rozhádaní. Už zase. Náš vztah se skládal z jednoho sporu volně navazujícího na druhý prakticky od chvíle, co jsme se před dvěma měsíci dali dohromady. Gabovi totiž najednou něco přepnulo v hlavě a namísto parťáka ve mně viděl křehkou princeznu. Jeho kompulzivní ochranářství mě neskutečně iritovalo a rozhodně jsem se neostýchala dávat mu to najevo. Přestože jsme se po každém konfliktu rychle usmířili, pravý důvod našich hádek jsme nikdy nevyřešili. Jen jsme ho po špičkách obcházeli a tvářili se, že neexistoval, dokud nás znovu nekousl do zadku. Vyčerpávalo mě to.

Potlačila jsem touhu zůstat trucovat v posteli, vyhrabala se z peřin a po rychlé sprše zamířila na snídani. Vzhledem k brzké ranní hodině jsem čekala, že mi společnost budou dělat jen nepříjemné myšlenky, ale nebyla jsem první, kdo do kuchyně zavítal. Matt stál u linky a připravoval si jeden ze svých odporných sendvičů. Přes rameno se přitom bavil s Dougem, který seděl u stolu a cpal se steakem. Prakticky syrovým.

Polkla jsem znechucení a nasadila úsměv. „Dobré ráno.“

Přestože mě Doug musel cítit dávno předtím, než jsem vstoupila do místnosti, při zvuku mého hlasu ztuhl. Pak si nacpal do pusy zbytek krvavého masa a vyhoupl se na nohy. Byl stejně vysoký jako Matt, ale

o dost mohutnější, hora tvrdých svalů, které by ho v boji měly zpomalovat, na rychlosti mu ovšem nijak neubíraly. Pokožku měl snědou, jako kdyby denně pracoval na slunci, tmavé vlasy ostříhané na ježka. Tvrdý výraz a několikadenní strniště zkreslovaly jeho pohledný obličej, jizva přes pravé obočí korunovala jeho vizáž muže, se kterým nebylo radno si zahrávat.

Když odložil talíř do myčky a zamířil ke dveřím, zamrzla jsem pro změnu já. Z lidské tváře na mě hleděly jantarové oči vlka. Upřeně jsem mu pohled opětovala, přestože na mě zdravý rozum křičel, abych byla hodná holka a sklopila zrak. Jenže tím bych uznala jeho dominanci a to jsem ze zásady odmítala.

Doug se zastavil, jeho magie se rozlila kuchyní, divoká a nebezpečná. Obrnila jsem se, připravená vzdorovat, až se mě pokusí srazit na kolena. Stáhla se stejně rychle, jako přišla.

„S dovolením,“ zavrčel, oči stále divoké, ale už zase hnědé.

Ustoupila jsem stranou a nechala ho projít. Sotva za ním cvakly dveře a já si vzpomněla, jak se dýchalo, nechápavě jsem se obrátila na Matta. „Co má zase za problém?“

Od uzavření událostí s Ewanem napětí mezi mnou a Dougem trochu povolilo. Dařilo se nám předcházet dalšímu nepříjemnému incidentu, kdy by se mě snažil zakousnout. Jistě, mohla za to hlavně skutečnost, že se mi stranil tak pečlivě, že jsem ho často neviděla několik dní v kuse, ale i když jsme se potkali, jeho sebeovládání bylo neochvějné. Tak proč najednou reagoval takhle přehnaně? Úplněk za to nemohl, pořád byl týden daleko. Co jsem bydlela s vlkodlakem, pečlivě jsem lunární cyklus sledovala.

„Tentokrát vina padá na tvoji hlavu,“ odvětil Matt a vrátil do stojanu obrovský nůž, který instinktivně tasil. „Tvoje podráždění cítím i já a to nemám vlkodlačí smysly.“

S těžkým povzdechem jsem přešla k němu a opřela se zadkem o linku. „Proč tady musí být všechno tak komplikované?“

„Trable v ráji pokračují?“

„Vyhrazuji si právo neodpovídat.“

S vědoucným úšklebkem se vrátil k přípravě sendviče. Přihodil na horní vrstvu šunky kolečka nakládaných okurek a svůj výtvar korunoval plátkem chleba namazaným hořčicí.

„Jak tohle můžeš jíst?“

Zvedl sendvič a podržel mi ho pod nosem. „Zkus a pochopíš.“

Odtáhla jsem hlavu. „Radši zůstanu u osvědčené klasiky, díky moc.“

„Nebud' posera.“ Dál mi sendvičem kroužil před očima. „Bude ti chutnat, slibuju.“

„Když si kousnu, přestaneš otravovat?“

„Nepravděpodobné.“

Udělala jsem na něj obličej, ale zvědavost mi nedala a sendvič jsem převzala. Byl minimálně deset centimetrů vysoký, pochybovala jsem, že ho dokážu nacpat do pusy. „Jestli mi bude blbě, tak si to odskáčeš.“

„Nezdržuj.“

Opatrně jsem si ukousla, připravená sousto vyplivnout do dřezu, pokud by to na mě bylo příliš. Namísto toho jsem překvapeně vykulila oči a polkla. Matt měl pravdu. Ta nesourodá kombinace chutí se dokonale doplňovala.

Samolibě se zaculil. „Říkal jsem ti to.“

Souhlasně jsem zamručela a znovu si kousla.

Natáhl ruku. „To stačilo. Dej to zpátky.“

Couvla jsem a pokračovala v jídle.

„Povídám, vrať to, ženská.“

„Nebo co?“

Skočil po mně. Vyjekla jsem a dala se na útěk kolem kuchyňského ostrůvku. Rychle mě dohnal. Jednou rukou mě zezadu popadl za pas a nadzvedl ze země, zatímco druhou se natahoval po sendviči, který jsem držela mimo jeho dosah.

„Dej mě dolů!“ dožadovala jsem se mezi smíchem. Většina náplně sendviče s hlasitým mlasknutím dopadla na zem, ale sotva jsme to zaregistrovali.

„Svoboda, nebo sendvič!“

„Nikdy!“

Náš boj přerušilo vrznutí dveří. Svorně jsme se ohlédlí po příchozím a úsměvy nám umřely na rtech. Matt mě pustil. Napřímila jsem se.

Gabe stál na prahu a probodával nás pohledem. Teplota v místnosti jako by klesla o deset stupňů. „Vypadni.“ Ten rozkaz nepatřil mně.

Matt si odfrkl. „To víš, že jo.“

„Nebudu to opakovat.“ Každé Gabovo slovo bodalo jako ostří.

Matt se teatrálně opřel o kuchyňskou linku. Div jsem se nezadusila testosteronem, který z obou mužů sálal jako ostrá kolínská. Vzduch praskal napětím.

Obrátila jsem se na Matta. „To je dobrý. Běž.“ Očima jsem ho prosila, aby se nehádal.

Zamračil se. Několik nekonečných vteřin se ani nehnul, ale nakonec poslechl. S jeho odchodem zmizelo i veškeré moje sebeovládání. Odhodila jsem zbytky sendviče do koše, otřela si ruce do utěrky a obrátila se na Gaba, který se mi stihl přesunout za záda.

„Klidně si na mě buď naštvaný, ale Matta do toho netahej. Tohle je jen mezi námi.“

„Opravdu? Protože začínám mít dojem, že jsme v tomhle vztahu tři. Je všude, kam se hneš.“

„Je to můj kamarád a ty se poslední dobou chováš jako idiot. Dělá si starosti.“

„Nechce být *jen* kamarád.“

„Tohle už jsme probírali tisíckrát. Matt doráží na všechno, co má nohy a prsa. Moc dobře ví, že o něj nemám zájem.“

„Jsi si tím jistá? Protože si docela jasně vybavuji, jak tvůj nezájem přitáhl pozornost dvou sukub. Nebo ty snad letěly na pach potu a ne chtíče?“

Vážně mi zrovna předhodil něco, co se stalo v době, kdy jsme spolu ještě ani oficiálně nechodili? „Tancovali jsme, nic víc! A bylo to součástí mise!“

Hořce se ušklíbl. Žárlivost mu zkřivila obličej k nepoznání. Neviděla jsem v něm ani kousek z muže, do kterého jsem se zamilovala.

Musel si všimnout mého zděšení, protože jeho výraz se během vteřiny změnil. Uzavřel vzdálenost mezi námi. „Nechci se hádat,“ zašeptal a zase to byl on, něžný a starostlivý. „Ne kvůli němu.“

Natáhl ruku, aby mě pohladil po tváři, ale uhnula jsem. „Když to není Matt, najdeš si jiný důvod. Tohle musí přestat, Gabe. Ta žárlivost i ochranářství.“

„Já vím, promiň, jen... Nesnesu myšlenku, že bych tě ztratil.“ Vypadal zlomeně, tak zatraceně zranitelně, že mi to fyzicky ubližovalo.

Teď jsem nemohla couvnout. „Jenže přesně to se stane, pokud se nezačneš chovat normálně. Nepotřebuju, abys mě ochraňoval, ale abys ve mně viděl sobě rovného. Jinak se pořád budeme jen přít a odstrkovat.“

Znovu se po mně natáhl a tentokrát jsem ho nechala, aby vzal můj obličej do dlaní. Sklonil se a zřímá mi pohlédl do očí. Ty jeho hořely láskou a odhodláním. „Nedovolím, aby nás taková hloupost rozeštvala. Polepším se, přísahám.“

Svůj slib zpečetil polibkem. Pod jeho dotykem jsem roztála. Objala jsem ho kolem krku a nedočkavě vyšla vstříc jeho rtům. Náš polibek nabíral na intenzitě, uvolňoval všechnu frustraci, která nás poslední dny sužovala. Když mě Gabe vysadil na linku a začal ze mě strhávat oblečení, rázem jsem zapomněla na předchozí spor i na to, kde jsme se nacházeli a že nás kdykoli mohl někdo vyrušit. Sex byl jeden z mála ohledů, ve kterých jsme si stoprocentně rozuměli. A přestože naše problémy vyřešit nemohl, rozhodně poskytoval vítané rozptýlení.

Naše usmíření bylo rychlé, ale o to vášnivější. Oba jsme z kuchyně odcházeli uspokojení a s úsměvem na tváři. Gabe mířil na trénink s Nickem, jehož výcviku se společně s Jamiem ujal, a já... No, tvrdila jsem, že půjdu do knihovny, ale ve skutečnosti jsem měla jiné plány. Poslední tři dny jsem trčela zavřená v domě. Potřebovala jsem si provětrat hlavu.

Zahnula jsem za roh a zastavila. Chodbu blokovali Matt a Jamie, o něčem se tiše bavili. V jejich postojích nebylo znát napětí, ale sotva mě zmerčili, zmlkli. Jamie na mě kývl na pozdrav a vypařil se.

Přesunula jsem se k Mattovi. „Všechno v pořádku?“

„Na to bych se měl ptát spíš já tebe. Gabe vypadal, že ti ukousne hlavu, jen co vytáhnu paty.“

„Gaba zvládnou.“

„Nech mě hádat. Rozdala sis to s ním na kuchyňské lince?“

Tváře se mi rozhořely rozpaky.

Nevěřícně zaúpěl. „Ale no tak! Teď budu na vaše holé zadky myslet vždycky, když se budu chtít najíst. To je mučení.“

„Kdyby ses nevykecával s Jamiem a odešel, mohl jsi dál žít v blažené nevědomosti.“

Vykročila jsem pryč, ale zařadil se mi po boku. „Kdybych odešel, nemohl bych ti zabránit udělat tu pitomost, na kterou se chystáš.“

„Na nic se...“

„Tak kam tak chvátáš? Obvykle sleduješ ranní trénink.“

„Věř tomu nebo ne, ale mám i jiné věci na práci než pozorovat, jak si Jamie a Gabe dělají z Nicka boxovací pytel. I když možná nejsou tak zábavné.“

„Například?“

„Studium. Sám jsi tvrdil, že máte spoustu potenciálně užitečných knih.“

„Zkus to ještě jednou a tentokrát s větším zapálením. Třeba ti pak uvěřím.“

Probodla jsem ho varovným pohledem. „Nepotřebuju další přednášku.“

„To je Gabova práce. Já jen chci vědět, kam doopravdy jdeš.“

„Abys mě v případě potřeby mohl přiklusat zachránit?“

„Bílého koně sice nemám, ale ve zbroji mi to sluší.“

„Určitě bych ti samým úžasem padla v mdlobách k nohám.“

Jeho úšklebek byl odrazem čiré samolibosti. Protočila jsem oči. „Bud' té lásky a trochu si to ego splaskni. Nedá se tu dýchat.“

Jen se zasmál a následoval mě do haly. Veškeré žerty šly stranou. „Opravdu nechceš společnost? Budu jako myška, ani si mě nevšimneš.“

Věnovala jsem mu skeptický pohled.

„Fajn, máš moje svolení dát mi pěstí, pokud svoje slovo poruším.“

„Lákavé, ale tentokrát musím odmítnout. Jen se projdu kolem domu, abych si vyčistila hlavu.“

„To zní dost nebezpečně.“

„Kdybych to nezvládala, začnu křičet o pomoc,“ slíbila jsem. „Ale beze zbroje mi na oči nechod', hrdino.“

Vysekl mi hlubokou poklonu. „Jak si dáma přeje.“

Zavrtěla jsem hlavou, horko těžko potlačujíc úsměv. Kašpar.

Nechala jsem Matta za sebou a vyšla z domu, nastavujíc tvář slunečním paprskům. Byl sice teprve začátek dubna, ale západní pobřeží se pyšnilo příznivým počasím. Teplota přes den stoupala na dvacet stupňů, podstatně výš, než na kolik jsem v tuhle roční dobu byla zvyklá v Chicagu. Náramně jsem si to oteplení užívala.

Zvládla jsem dvakrát obejít dům, než mě dohnaly temné myšlenky. Zůstala jsem stát jen pár metrů od místa, kde jsem před dvěma měsíci konfrontovala Liama. Vzpomínka na naše poslední setkání visela ve vzduchu jako bouřkový mrak. Liam s mými požadavky souhlasil a poskytl mi chtěnou volnost, ale nedokázala jsem se radovat. Týdny jsem žila ve strachu, že mě za moji troufalost tvrdě potrestá. Když se stále neozýval, pochopila jsem, že jeho mlčení bylo součástí mého trestu. Neukáže se, dokud ho o to nebudu prosit, aby mi v tom mohl vymáchat nos.

Představa, že se za ním budu muset připlatit se staženým ocasem a žádonit o pomoc, se mi přičila víc než cokoli jiného. Přesto byla ta chvíle nevyhnutelná, o kousek se přiblížila s každým naším neúspěšným pokusem něco zjistit o Ďáblovi. Uvědomovala jsem si, že bez Liamových vědomostí ho nedokážu ani najít, natož porazit, ale ještě jsem mu nemohla čelit. Byla jsem příliš zbabělá. Možná, ale jen možná, by mi trocha alkoholu mohla dodat potřebnou odvalu.

Ohlédla jsem se k domu a zvažovala, že zajdu pro Matta. Často jsme se spolu chodili napít, obzvlášť když jsem měla mizernou náladu po hádce s Gabem. Nakonec jsem ten nápad zavrhla. Dneska jsem nepotřebovala rozveselovat, chtěla jsem jen pár drinků na kuráž. Budu pryč nanejvýš hodinu. Co by se za tu chvíli mohlo stát?

Svět se divoce rozhoupal. Padla jsem na kolena, dlaněmi se opřela o vlhkou zem. Žaludek se mi převrátil naruby a to málo, co jsem dneska snědla, zase letělo ven. Na vině nebyla nevolnost z přenosů, tu jsem dávno překonala. Mohla za to ostrá bolest hlavy, jako by mi někdo vrazil rozžhavený pohrabáč do oka. Lebka se mi div nerozskočila.

Migrény mě sužovaly poslední tři týdny. Přicházely náhle a pronikavě a stále se zhoršovaly. Přestože jsem ostatním paličatě tvrdila, že neexistoval důvod k obavám, sama jsem si jich dělala požehnaně. Co jsem se vrátila, neměla jsem ani blbou rýmu a teď tohle? Co se změnilo? Měl Gabe pravdu a vážně jsem se přetěžovala? Nebo to snad byl vedlejší účinek mého návratu mezi živé? Začínalo moje tělo... selhávat?

Všechny chloupky se mi vztyčily do pozoru. Nemohla za to ta hrůzná myšlenka.

„Okouzující,“ ozvalo se mi za zády kysele.

Neobtěžovala jsem se na její přítomnost hned zareagovat – nebyla můj nepřítel. Počkala jsem, dokud jsem si nebyla jistá, že nevolnost definitivně pominula, a pomalu se napřímila. Hřbetem ruky jsem si otřela pusu a teprve potom se obrátila. Na vteřinu jsem ztratila dech.

Byla nádherná, štíhlé postavy s plným hrudníkem a obličejem porcelánové panenky. Dlouhé, medově zlaté vlasy jí v něžných vlnách spadaly skoro k pasu, splývaly s rozevlátými, čistě bílými šaty. Její velké, modré oči měly podobně jasný odstín jako Gabovy. Ty její byly ale chladné jako led.

Už jsem se s anděly setkala. Vidala jsem je ode dne, kdy jsem se vrátila. Bloumali mezi lidmi, krásní a vzdálení, drželi nad svými svěřenci ochrannou ruku. Naučila jsem se nevěnovat jim pozornost, nechat jejich dokonalé tváře splynout s nevýraznými tvářemi obyčejných lidí. Ale pořád jsem je vnímala. Jejich přítomnost mě pálila na kůži jako paprsky letního slunce a ve vzduchu kolem nich se neustále vznášela vůně jahod. Zrovna jako teď.

„Stejně jako místo, kde ses rozhodla trávit volný čas,“ dokončila znechuceně a kývla k omlácené budově po mé pravici. „Démonská putika? Mohla bys klesnout ještě hlouběji?“

I přes odpor a nesouhlas v jejím tónu byl její hlas sladký a melodický. A jak už to u nich bývalo, taky plný arogance. Nevěděla jsem toho o andělech mnoho, ale i to málo mi stačilo, abych je aktivně nevyhledávala. Z nějakého neznámého důvodu mě neměli rádi.

Ona se to na rozdíl od ostatních nesnažila maskovat. Přistoupila blíž a přeletěla mě hodnotícím pohledem. Byla skoro stejně vysoká jako já a vzhledově starší, než jsem se zprvu domnívala. Předtím jsem jí odhadovala čerstvých dvacet. Teď bych tipovala spíš kolem třiceti.

„Je dobré vědět, kde leží tvoje lojalita.“

Vážně mě soudila podle toho, kam jsem se chodila napít? To jsem se přes noc vrátila na střední?

„Sloužím bohům,“ zavrčela jsem. „Nepokoušej se mě zpochybňovat. Pokud máš nějaký problém, vyříd' si to s Liamem.“

Zmateně stáhla perfektně tvarované obočí. „O kom to...“ Zarazila se, když jí to došlo. Zvonivě se rozesmála. „Myslíš Williama? Ty pro něj máš přezdívkou? Jak rozkošné!“ Úsměv jí v mžiku zmizel ze rtů.

Oči se jí nenávistně zaleskly. „Nechápu, že ti dovolí ho tak zesměšňovat.“

„Nic mi nedovolil. Neptala jsem se.“

Vůbec mě nevnímala. Mračila se do prázdna, ztracená v myšlenkách. „Měli pravdu, vážně se změnil. Změkl.“ Znechuceně zakroutila hlavou.

„A to usuzuješ na základě toho, jak mu říkám?“ Možná jsme s Liamem měli neshody, ale nechtěla jsem mu zavařit. No, přinejmenším ne pokud to mohlo mít nemilý dopad i na mě. Andělská vzpoura do té kategorie rozhodně spadala. „Nerada ti kazím teorii, ale nedala jsem mu na výběr. Jsem pěkně tvrdohlavá, vždycky jsem byla. Nenechám si od nikoho diktovat, co smím a nesmím. William není výjimka.“

„Je to *bůh*,“ vyprskla. „Kdyby tě chtěl zastavit, udělal by to. William, kterého jsem poznala, by nikdy nedovolil malé, ušmudlané holce, aby mu takto vzdorovala. Přinutil by ji poslouchat.“

Tu urážku (nepochybovala jsem, že ‘malá, ušmudlaná holka’ jako urážka míněné bylo) jsem přešla bez odezvy. „Třeba je tenhle William lepší.“

Zasmála se a ten zvuk musel namalovat námrazu na všechna okna v okruhu čtyř bloků. „Pro tebe možná, pro ostatní je to známka slabosti. Zapletl se s tebou víc, než je na někoho jeho postavení vhodné. Kdyby se kdokoli z nás odvážil neuposlechnout jeho rozkaz, William by mu bez mrknutí urval křídla a odhodil ho na zem jako odpad. Tobě toleruje každou pitomost, s kterou vyrukuješ. Necháává

tě poflakovat se kolem a hrát si na rodinku s bandou tupých lovců, i když venku zuří tisíciletá válka.“

V duchu jsem počítala do dvaceti, abych se uklidnila. Moc to nepomohlo. „Že svoji práci nedělám přesně podle vašich představ, neznamená, že ji nedělám vůbec,“ procedila jsem, pěsti zařáté. Strašně moc jsem jí chtěla vymazat ten debilní úšklebek z obličeje.

Nadzvedla obočí v tiché výzvě. „Popíráš snad, že jsi Williamovi vyhrožovala, že přestaneš plnit svoje povinnosti, pokud nezajistíš tvým přátelům nedotknutelnost a tobě volnou ruku v cestě za zabitím Padlého?“

Zůstala jsem na ni tupě zírat. Jak se o tom sakra dozvěděla?

Nevěřicně zalapala po dechu. „Takže je to pravda!“ Ze svého překvapení se rychle vzpamatovala. Drapla mě za zápěstí a trhnutím si mě k sobě přitáhla. Její na pohled křehké prsty se mi zarývaly do masa silou, jaké by někdo její tělesné konstrukce neměl být schopný. „Měl by ten tvůj drzý zadek...“

Ani v nejmenším mě nezajímalo, co by měl Liam s mým zadkem provést. Zato jsem ale toužila pořádně nakopat ten její. Tohle moje sebeovládání nemohlo zvládnout.

Vytrhla jsem se z jejího sevření, a přestože jsem měla pocit, že jí na dlani zůstala nalepená polovina mojí kůže, zachovala jsem si kamennou tvář. „Tahle konverzace je u konce.“

Z očí jí sršely blesky. „Nemyslím si.“

Ignorovala jsem ji a otočila se k odchodu.

„Penelope.“

„Jmenuju se Alex, ty blbko,“ odsekla jsem za chůze, aniž bych se ohlédla. Pochopila jsem, že nevolala mě, až když mi cestu zablokoval další anděl.

Tahle měřila o pár centimetrů víc než já, a přestože i ona byla krásná, zbytečně na to neupozorňovala. Na sobě měla ošoupané džíny a béžový svetřík, husté, tmavé vlasy spletené do tlustého copu, který jí sahal do poloviny zad. V oříškově hnědých očích, které ve svém tvaru nesly známky asijských genů, se jí zračila nejistota. Byla mladší než její blondřatá přítelkyně a vypadala, že tu nechtěla být o nic víc než já. Ze dvou přítomných představovala menší zlo.

Obrátila jsem se k ní zády a soustředila svůj nenávidný pohled na blončku. „Co po mně vy dvě nebeské krávy chcete?“

Nad tím označením ohrnula rty a přistoupila ke mně. „Nic zvláštního, jen se seznámit. Osobně se přesvědčit, co je to na tobě tak výjimečného, že o tobě nedokážou přestat mluvit.“

„Kdo?“

„*Všichni*,“ vyplivla to slovo, jako by jí na jazyku zanechávalo odpornou pachuč. „Tam nahoře jsi docela pojem. Pořád tápu, čím sis to zasloužila.“

„Jsem úžasná?“ nabídla jsem.

„Jsi vzpurná a neschopná. A ještě k tomu namyšlená.“

„To říká ta pravá.“

Obličej jí zrudl vzteky. „Někdo by ti měl konečně ukázat, kde je tvoje místo.“

„Předpokládám, že ten kříž si na svá bedra vezmeš ty.“

„Čekali jsme na tvůj příchod dlouho, příliš dlouho, než abys jen nečinně stála a nechala nás umírat ve jménu války, kterou prý dokážeš ukončit. Je načase, aby ses taky zapojila do boje.“

Penelope za mými zády zalapala po dechu. „To nemůžeš!“

Bloncka mě popadla za rameno tak tvrdě a nečekaně, že jsem nestihla včas zareagovat.

„Pozdravuj v pekle,“ popřála.

Svět se se mnou zatočil a zmizel.

3. NA MILOST

Tvrký dopad na obličej mi přerazil nos. Ostře jsem se nadechla. Pusu mi naplnila krev a prach. Rozkašlala jsem se a převrátila se na záda v zoufalé touze po kyslíku. Země se pode mnou propadla. Zřítela jsem se do prázdna, válela sudy z kopce. Vnímala jsem jen písek. Bořil se pod mojí vahou, podporoval můj pohyb vpřed. Dostával se mi do očí i úst, dusil mě. Nabírala jsem rychlost.

Můj postup zastavila rovná zem. Náraz na ni mě připravil i o to málo dechu, co mi zbývalo. Hlava se mi motala, celé tělo mě bolelo. Vyplivla jsem písek a hřbetem ruky si protřela oči, abych je mohla bezpečně otevřít. Se zaúpěním jsem se vytáhla do sedu. Při tom prostém pohybu mě ostře bodlo v levém boku. Kromě nosu jsem měla zlomené minimálně jedno žebro. Paráda.

Znehybněla jsem, čekala, až mi tělo zaplaví léčivá magie. Nic se nestalo.

Se zamračením jsem se rozhlédla. Chtěla jsem zaklet, ale dráždivá suchost v hrdle mě rozkašlala. Žebra jsem měla v jednom ohni. Začala jsem zuby ve snaze ovládnout bolest a opatrně se vydrápala na nohy, abych získala lepší výhled. Nebyla jsem sice v pekle, jak ta okřídlená potvora avizovala, ale tohle místo se s ním mohlo statečně srovnávat. Přestože jsem na sobě měla jen tričko s krátkým rukávem, z příšerného vedra mi po zádech okamžitě začal stékat pot. Odhalené

části těla mi pod paprsky pražícího slunce hořely. Zítřa budu spálená až na zadku. Teda za předpokladu, že se toho dožiju.

Znovu jsem pohledem přeletěla okolí a nelíbilo se mi o nic víc než napoprvé. Všude jen písek, tuny a tuny zlatavého písku. Vlnil se v dunách, kam jen oko dohlédlo, leskl se na slunci a hřál. I přes tlusté podrážky bot jsem cítila, jak byl rozpálený. Klidně by se na něm dalo osmažit volské oko. Sakra, kdybych si na něj lehla, pořádně bych se osmahla i já sama. Ta myšlenka mě donutila jednat. Pevně jsem semkla víčka, připravujíc se na další nával nevolnosti, a přenesla se pryč. Nebo jsem se o to spíš pokusila. Když jsem oči otevřela, stála jsem na stejném, rozhicovaném místě uprostřed blíže neurčené pouště. Nehnula jsem se ani o milimetr. Zkusila jsem to ještě třikrát, než jsem byla ochotná přijmout realitu. Nikam se cestovat nebude. Moje schopnosti nefungovaly.

Co mi to ta andělská mrcha provedla?

Polkla jsem příval nadávek a na několik vteřin zadržela dech, abych uklidnila splašené srdce. Podlehnout panice, která se mi rozlévala žilami, by mi nijak nepomohlo. Nehodlala jsem se uškvařit na nějakém bohem zapomenutém...

Kdyby mě tak šíleně nebolel bok, samou radostí bych se rozesmála. Řešení téhle překérní situace se vyloženě nabízelo.

„Liamel!“ Obvykle jsem to jméno vyslovovala s nechutí, tentokrát se mi rozplývalo na jazyku jako kvalitní čokoláda. Nepochybovala jsem, že mi moji žádost o pomoc dá pořádně sežrat, ale trocha ponížení byla malá cena za to, že neskončím jako žrádlo pro supy.

Čekala jsem. Vteřiny plynuly. Neukázal se. V duchu jsem ho proklela. Jasně, měl právo na mě být našťvaný, ale přece by mě kvůli tomu nenechal umřít.

„Liam!“ zkusila jsem to znovu. Možná mě chtěl podusit, než se svolí mě přijít zachránit.

Ani tentokrát jsem se nedočkala odezvy. Minuty se vlekly a vážnost situace na mě dopadla jako těžký balvan, div mě nesrazila na kolena.

„Williame,“ hlesla jsem. V očích mě pálily slzy. Ani jsem se nesnažila svoje zoufalství maskovat. „Prosím, ukaž se.“ Byl to poslední prázdný výstřel. Buď naše spojení něco rušilo a on mě neslyšel, nebo se rozhodl moje volání ignorovat. Tak jako tak jsem byla v hajzlu.

Znovu mě zachvátila panika, ale ani tentokrát jsem jí nedovolila mě ovládnout. Zhroutit se na hromádku by bylo dost kontraproduktivní. Jestli jsem se z tohoto průseru měla dostat živá, potřebovala jsem se soustředit.

Vydala jsem se zpátky ve svých stopách, ignorovala bolest, která mi sežehla levý bok při každém pohybu. Postupovala jsem pomalu, jak se mi nohy v těžkých botách bořily hluboko do písku a posunovaly mě zpět do prohlubně, ze které jsem se snažila vyškrábat. Po několika minutách, které mi na přímém pouštním slunci připadaly jako věčnost, jsem se zvládla dostat na hřeben duny, kde jsem přistála a odkud byl nejlepší výhled na okolí. Z toho pohledu se mi chtělo křičet. Vyprahlé planiny se táhly do nekonečna, občas narušované jen trsy suché trávy a zakrnělými keříky. Sem tam se tyčil osamělý kaktus. Tohle místo bylo ztělesněním smrti a beznaděje.

Tentokrát jsem měla co dělat, abych náhlý příval paniky dokázala zkrotit. Začala jsem pěstí a na okamžik zavřela oči, abych získala zpátky kontrolu. Potom jsem vykročila vstříc skalnatým horským vrcholům, které se v dálce rýsovaly proti čistě modré obloze. Setrávat na místě nemělo smysl. Pomoc nepřijde. Musela jsem se zachránit sama.

Slunce vystoupalo výš a horko ještě zesílilo. Vlasy se mi lepily k obličejí, pot ze mě tekl v proudech, chodidla se mi ve vysokých botách pekla. Rty jsem měla popraskané a suché stejně jako hrdlo, ostré tepání u kořene nosu bylo skoro tak hrozné jako bolest zlomených žeber. Sotva jsem vlekla nohy. Přestože by mě momentálně předběhla i ospalá želva, pokračovala jsem v chůzi. Byla to moje jediná naděje.

Hodiny plynuly a slunce postupovalo za obzor. Vidina noci strávené uprostřed ničeho mě přinutila zrychlit krok. Spěchala jsem, jak mi to jen vyprahlé a rozbolavělé tělo dovolovalo, a snažila se nemyslet na kojoty, kteří si na mě v chládku svých doupat dozajista brousili zuby. Teda za předpokladu, že jsem se pořád nacházela v Severní Americe, čímž jsem si nemohla být jistá. Radši jsem tu děsivou myšlenku zahнала a upnula pozornost na obrys horského hřbetu proti blednoucí obloze. Tělo mi zaplavila beznaděj. Nehledě na to, jakou vzdálenost jsem překonala, můj cíl jako by se nepřiblížil ani o metr.

Pokládat jednu nohu před druhou se stávalo těžším a těžším. Za pět minut odpočinku a sklenici ledové vody bych prodala ledvinu. Ale nezastavila jsem. Něco ve mně mi našeptávalo, že jsem úpatí hor

musela dosáhnout, i kdybych se tam měla doplazit. Zpočátku jsem ten divný tlak v hrudi připisovala zlomeným žebrům a posléze zoufalství, kterým jsem překypovala. Ale ten pocit s každým krokem sílil, až se nakonec nedal s ničím zmýlit. Něco mě k těm horám táhlo. Nějaká neviditelná síla, které jsem nedokázala – a nechtěla – vzdorovat, mě nutila pokračovat daným směrem. Byla jsem příliš zesláblá, než abych se uvažovala nad tím, jak zvláštní a strašidelné to bylo. Jen jsem se v duchu modlila, aby na mě na konci cesty čekala záchrana.

Tehdy jsem je spatřila. Nejdřív jsem si myslela, že mě šálil zrak, že si se mnou poušť jen pohrávala a ukazovala mi, co jsem tak zoufale chtěla vidět. Ale když jsem se přiblížila o několik dalších kroků, rozmazaná šmouha v dáli nabyla pevnějších obrysů a já rozpoznala lidské postavy. Bylo jich šest, stály v kruhu a povídaly si, jako by jim nepřiznivé okolí vůbec nevadilo.

Srdce mi radostí zaplesalo. Zvládla jsem to! Našla jsem pomoc! Přežiju! Tady máš, ty pitomá, odbarvená děvko!

Tělo mi zaplavila nová vlna energie. Rozběhla jsem se. Klopýtala jsem po nerovném terénu, několikrát sebou bolestivě praštila na zem, ale vždycky jsem se vytáhla na nohy a pokračovala. Nemohla jsem si tuhle šanci nechat proklouznout mezi prsty.

„Hej!“ křičela jsem na postavy z dálky. To jediné slovo mě v kombinaci s nadměrnou fyzickou námahou zapálilo ve vyschlém hrdle, jako kdybych si lokla kyseliny. Do dalšího výkřiku jsem dala ještě víc síly. „Hej, lidi!“

Svorně na mě otočili hlavy. Jednalo se o muže, a přestože jsem jim pořád neviděla do tváří, dokázala jsem z jejich postoje vyčíst překvapení.

Jeden z nich zmizel. To překvapilo zase mě. Na místě jsem se zarazila. Muž se objevil přímo přede mnou. Měřil dobré dva metry, ne-li víc, na sobě černé džíny a bílý nátělník, který odhaloval jeho široká ramena a vypracované paže. Vlasy, jejichž barva se pohybovala přesně na rozmezí špinavě blond a světle hnědé, měl sčesané dozadu a jeho ostrou, přísnou tvář zdobilo několikadenní strniště. Neurčitá barva jeho vousů jen podtrhovala smaragdovou zeleň jeho očí. Vypadal na pětatřicet a mohl se přenášet.

To sakra nebylo fér!

Rychle jsem svoji žárlivost hodila za hlavu. „Díky bohu!“ Posledních pár hodin mi společnost dělalo slunce a písek. Bylo fajn zase vidět živou lidskou bytost, obzvlášť pokud byla mojí jízdenkou z tohoto pekla. „Musíte mi po...“

Nejspíš jsem měla úpal, protože mi trvalo příliš dlouho, než jsem si uvědomila, že s tou ‘lidskou bytostí’ jsem udělala ukvapený závěr. Strach mi sevřel vnitřnosti, srdce se mi rozbušilo jako o závod. Hrozilo, že se mi probije ven z hrudi.

Muž se na mě zazubil a v tom úsměvu nebylo nic milého. „Obávám se, že sis spletla stranu, holčičko.“

Zbylí muži se zhmotnili kolem nás ve chvíli, kdy se v jeho ruce zalesklo ostří.

„Zayne, ne!“

Zalapala jsem po dechu. Čepel mi zajela do břicha, chladná ocel si bez obtíží našla cestu skrz moje svaly a orgány. Převalila se přese mě vlna nové bolesti tak prudké a ničivé, že mě srazila na zem.

„Ne!“ Ten hlas zněl zoufale a povědomě.

Někdo odstrčil Zayna stranou a klekl si ke mně do špíny a krve. Snažila jsem se zaostřit na jeho tvář, ale víčka mi pod návalem mučivé bolesti těžkla. Temnota se po mně hladově sápalá. Neměla jsem sílu s ní bojovat. *Nechtěla* jsem s ní bojovat. Dnešek byl dlouhý a náročný, příliš mě zkoušel. Potřebovala jsem si odpočinout. Jestli jsem kvůli tomu musela upadnout do bezvědomí, budiž. Jestli mě to nakonec bude stát život... No, už tady nebudu, aby mě to trápilo.

„Budeš v pořádku,“ utěšoval mě ten sametový hlas. Někdo mě zvedl do náručí. „Jen vydrž, Alex.“

Moje zorné pole si pro sebe na okamžik zabraly známé, bledě modré oči. Temnota mě spolkla dřív, než jsem si k nim stihla přiřadit obličej.

Probudila jsem se za zvuku našťvaných hlasů. Podle hluku, který nadělali, se ve vedlejší místnosti dohadovalo nejmíň pět chlapů. A nezněli vůbec šťastně.

„To nemůžeš myslet vážně!“

„Dočista ses pomát!“

„Je nebezpečná!“

„Sotva. V současném stavu by si nedokázala zavázat ani boty.“ Tenhle hlas byl jiný, tišší a uvolněnější, racionální. Slyšela jsem ho na

poušti, než jsem omdlela. Pořád jsem si nedokázala vzpomenout, odkud jsem ho znala. „Nepředstavuje hrozbu.“

„Je to náš nepřítel!“

„Všechno vidíš moc černobíle.“

„Nemůžu uvěřit, že to říkám, ale v tomhle jsem zajedno s Raedenem,“ vložil se do toho další, starší hlas. „Pohráváš si s ohněm. Nedopadne to dobře.“

„Musí zemřít,“ konstatoval někdo suše. Skupinově souhlasili.

Neměla jsem sílu na to, aby mě to prohlášení vyděsilo. Sotva jsem udržela otevřené oči. Nedokázala bych se jim bránit a strach na tom nemohl nic změnit.

„Udělám to.“

Ozval se tupý náraz, následovaný zaskučením. Vzduch ztěžkl příslibem násilí.

„Tohle. Není. Demokracie,“ zavrčel Známý hlas. „Nikdo se jí nedotkne. Rozuměli jste?“

Muži neochotně zamručeli potvrzení.

„Zmizte! Dokud mám velkorysou náladu.“

Okamžik byly jediným zvukem kolem vzdalující se kroky. Pak si někdo povzdychl.

„Pokoušíš štěstí, Zayne,“ odtušil Známý hlas. Zněl unaveně.

„To můžu říct i o tobě. Proč s ní ztrácíš čas?“

„Baví mě.“

„Kvůli zábavě nemusíš riskovat.“

„Vím, co dělám.“

„Opravdu?“

Slyšela jsem, že Znamý hlas odpověděl, ale nerozuměla jsem co. Mozek mi zahalila mlha, zabraňovala mi soustředit se. Hlasy mužů slábly, až zmizely úplně.

Když jsem opět nabrala vědomí, myšlenky mi divoce vířily. Předchozí události se ke mně vracely pomalu a přinášely s sebou bolest, zoufalství a beznaděj. Okamžitě jsem chtěla upadnout zpátky do slastné otupělosti bezvědomí. Pořád jsem se pohybovala na hranici, stačilo jen vypnout mozek a dovolit té konejšivé temnotě, aby mě pohltila. Naneštěstí útěk a ignorace moje problémy ještě nikdy nevyřešily.

Přiměla jsem se otevřít oči. Chvilku trvalo, než jsem si přivykla na tlumené světlo. Jakmile svět znovu nabylo ostrých obrysů, opatrně jsem se rozhlédla kolem. Ležela jsem na nízkém polním lůžku v rohu místnosti, která (jak mi napověděl další rychlý pohled) byla ve skutečnosti jeskyní. Na skalnatých stěnách se třpytily kapky vody, společnost jim dělaly divoce tančící stíny, které vrhaly takticky rozmístěné svíce.

V krku mi nabobtnal obrovský knedlík. Jeskyně byla rozlehlá, možná pět na šest metrů, ale tuny kamení kolem probouzely moji klaustrofobii. Ve snaze uklidnit splašené srdce jsem se dlouze, zhluboka nadechla. Jen tak tak se mi podařilo udusit výkřik, když mi břichem a levým bokem projela ostrá bolest. Jo, to byla nejspíš ta bodná rána a zlomená žebra. Jak snadno člověk v bezvědomí na svoje zranění zapomněl.

„Jsi vzhůru.“ Trhnutím jsem obrátila hlavu k místu, odkud se ozval Známý hlas. U protější stěny jeskyně seděl muž, ale jeho tvář zůstávala skrytá ve stínech. „Bylo načas. Začínal jsem se nudit.“

„Tak to se hluboce omlouvám.“ Každé slovo mi drhlo v hrdle jako šmirglpapír. Začala jsem zuby, abych potlačila bolest, a pokrčila nohy, abych mohla tasit nůž skrytý v botě. V duchu jsem zaklela. Byla jsem bosá.

Neznámý se zasmál. „Jak se cítíš, Alex?“

To bylo podruhé, co mě oslovil jménem. „Odkud víš, jak se jmenuju?“

„Sama jsi mi to prozradila.“ Rychlým, ladným pohybem se zvedl a popošel blíž. Jeho obličej se konečně dotklo světlo.

Několik vteřin jsem na něj nevěřícně zírala. Se zarostlou tváří a zaprášeným oblečením jsem ho skoro nepoznala. „Devone? Co ty tady sakra děláš?!“

Pronikavé, bledě modré oči se mu lišácky zaleskly. „Zachraňuji ti život.“

Ta poznámka zafungovala jako ledová sprcha. Byl démon a já před ním ležela slabá a bezbranná. Pokusila jsem se vytáhnout do sedu. Můj plán překazila intenzivní bolest, která mi sevřela hrudník. Zatmělo se mi před očima.

„Nehýbej se.“ Najednou stál nade mnou a tlačil mě zpátky na lůžko. „Potrháš si stehy.“

„Stehy?“

„Ta rána byla hluboká, musel jsem ji sešít. Taky jsem ti srovnal nos. Nemáš zač.“

Opatrně jsem se dotkla obličeje. Na kořenu opuchlého nosu jsem nahmatala pásku. „Proč bys to dělal?“ Odporovalo to všemu, co jsem o démonech věděla. „Co chceš na oplátku?“

„Věř tomu nebo ne, ale nemám vedlejší úmysly. Padla jsi mi k nohám polomrtvá. Pomoc ti byla slušnost.“

„Nevěděla jsem, že slova jako pomoc a slušnost démoni vůbec znají.“

Mrkl na mě. „Nejsem obyčejný démon.“ Z jeho úsměvu musely ženským padat kalhotky.

Protočila jsem oči. „Vůbec to na mě nezkoušej. Zase tak mimo nejsem.“ I když ta bolest byla šílená. Trochu jsem nadzvedla hlavu, abych si prohlédla zraněný trup. Kromě skutečnosti, že se moje tričko zázračně vypařilo a já se tady válela v podprsence, mě upoutal hlavně obvaz v oblasti břicha, kde jsem se zblízka seznámila s dýkou. A pak tu byla taky temně fialová podlitina, která se mi táhla prakticky přes levou polovinu hrudního koše a vysílala mi trupem intenzivní proud bolesti při sebemenším pohybu.

„Jednoduše dokonalé,“ zamumlala jsem a znovu položila hlavu na polštář.

„Dělal jsem, co jsem mohl.“

„Odpusť, pokud nepřekypuju vděčností, ale to tvůj kamarádíček se mě pokusil vykuchat.“

„A co sis myslela, že se stane? Nemůžeš se producírovat uprostřed bojového pole a čekat...“

„Uprostřed čeho?“ přerušila jsem ho vyplašeně. „Kde to do hajzlu jsem?“

„Na Saħaře.“

Dobrou půl minutu jsem na něj zírala s pusou dokořán. „Sahara?“ zopakovala jsem pochybovačně. „Jako ta v Africe? Dělaš si ze mě srandu?“ Jeho výraz mi prozradil, že nedělal. Tiše jsem zaklela. „Tenhle den je čím dál tím lepší.“

„Jak ses sem dostala?“

„Nějaká okřídlená nádhera si usmyslela, že se potřebuju opálit.“

„Okřídlená nádhera?“

„Anděl.“

„Cože?“ Pohlednou tvář mu zkrivil hněv. „Pro někoho, jako jsi ty, je to tady příliš nebezpečné.“

Pro někoho, jako jsem já? Co k čertu mělo znamenat zase tohle?

Měla jsem tolik otázek, ale docházel mi čas je položit. V hlavě mi bušilo a bolest v trupu se stupňovala s každým slovem, které jsem vypustila z pusy. Temnota mě znovu volala do svého náručí. „Co tobě záleží na tom, co se mnou bude?“

„Už jsem ti vysvětloval, že být démonem nutně neznamená být zlý. Existují tací, kteří se rozhodli přejít na dobrou stranu hranice.“

„Nech mě hádat – jsi jeden z nich. Takže jsi zachránil nepřítele, abys... co vlastně? Napravil dávné hříchy? Pokusil se o vykoupení?“

Rty se mu zkroutily náznakem úsměvu. „Měla by sis ještě zdřímnout. Prospěje ti to.“

Tím jsem si nebyla tak jistá. Koneckonců, nacházela jsem se v doupěti démonů uprostřed africké pouště. Pokud se rozhodnu dát si šlofíka, už se nemusím probudit.

„Nemáš se čeho bát,“ ujistil mě, jako by moje pochybnosti vycítil.
„Tady jsi v bezpečí.“

Nedokázala jsem si zabránit v úšklebku. „Víš o tom i Zayne?“

„Osobně jsem mu to vysvětlil.“

„A zbytek tvých poskoků?“ S každou uplynulou minutou jsem se cítila slabší a omámenější. Po ničem jsem netoužila víc než po úlevě bezvědomí. „Taky se mou přítomností nezdáli nadšení. Pokud mě paměť neklame, tvrdili, že musím zemřít, protože jsem nebezpečná.“

Odhalení, že jsem odposlouchávala jejich konverzaci, ho zastihlo nepřipraveného. Na vteřinu ztuhl. „S těmi si nemusíš dělat starosti. Jen hodně štěkají, ale nekoušou.“

„Cítila bych se líp, kdybych měla svůj nuž – však víš, pro případ, že by je přešla přátelská nálada. Můžu ho dostat zpátky?“

„Dokud jsi tady, nikdo ti neublíží. Máš moje slovo.“

Jestli mě to mělo uklidnit, nezabralo to. Devonovo slovo pro mě nic neznamenalo. Sice se tvářil krotce a nevinně, ale pořád to byl démon. Nevěřila jsem mu, ani co se za nehet vešlo, a rozhodně jsem nebyla ochotná vsadit svůj život na jeho sliby.

Zamrkala jsem na něj. Bylo stále těžší udržet otevřené oči. „Pěkně prosím?“

Vědoucne se pousmál a obrátil se k odchodu. „Odpočiň si.“

Vytuhla jsem dřív, než jeho kroky odezněly do ztracena.